

מחודדים

ת"ר ושנתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין 5.)

סיכומי דף היומי
 מערכת: 073-249-0403
 sikumhadaf12@gmail.com
 לע"נ
 הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
 בהרה"ח ר' בנימין ביינוש זצ"ל

גליון 220

לא כמבואר בדף י"ב, משום שסובר שאין אהל עראי מבטל אהל קבוע, ואין טעם היתרו בתחת המיטה' משום שאינה אהל כלל, שעשויה לשכב עליה, מה שאין כן כילה העשויה לתוכה כאהל).

משנה . הדלה על הסוכה - גפן, ודלעת, וקיסוס, וסיכך על גבם - פסולה, שאין מסככים במחומר, שנאמר 'באספך מגרנך ומיקבך' - פסולת גורן ויקב. אבל אם רוב הסכך אינו מחומר - כשרה (אם חבטם, שנתבטל המיעוט הפסול ברוב הכשר, כדלעיל דף ט"ו).

סכך מחומר שקצצו אחר שסכך בו - לשמואל צריך להגביה כל אחד לבדו ולהניחו, שאם לא - פסול משום 'חג הסוכות תעשה' - שבשעת עשייה היא ראוי לסוכה, ולא מן העשוי בפסול. לרב הונא בשם רב - אין צריך לנענע, שאין כאן פסול תעשה ולא מן העשוי, שקציצתו זו עשייתו, ועשייתו נגמרת בהכשר, והיינו באופן שניכר העשייה - שמרוחקים קצת ראשיהם מהאילן. **תלה חוט אחד של ציצית בבגד כפול ד'** וקשרו ואחר כך פסקו ונעשו ח' ציציות - לשמואל פסול משום תעשה ולא מן העשוי, ולרב כשר שקציצתו זו עשייתו. וכן אם הטיל ד' ציצית בשתי קרנות כאחת וקשרם, ואחר כך פסקם, אבל אם פסקם קודם הקשירה - לכולי עלמא כשר, ואין צריך שיהא כנף אחד ולא שנים בשעה שתולה בו החוטים.

דף י"א - ע"ב
אגד הלולב ומיניו ואחר כך מיעט ענבי ההדס, לרבי שמעון בן יהוודק פסול ולחכמים כשר. וטעמם: א. לכולי עלמא לולב צריך אגד, ולומדים לולב מסוכה בבנין אב שיש בו פסול 'תעשה ולא מן העשוי', ונחלקו במחלוקת אמוראים הנ"ל לגבי סוכה, אם לקיטתם זו עשייתם. ב. לכולי עלמא בסוכה אין אומרים קציצתם זו היא עשייתם (כשמואל), ונחלקו אם לומדים לולב מסוכה שיש פסול 'תעשה ולא מן העשוי'. ג. נחלקו במחלוקת רבי יהודה וחכמים אם לולב צריך אגד.

לולב שאין ב' מיניו אגודים עמו יחד - לרבי יהודה פסול, שלמד לקיחה לקיחה מאגודת אגוד. לחכמים כשר, שלא קיבלו גזירה שוה זו מרבם, אך יש לאגדו לכתחילה משום 'זה אלי ואנוהו' - התנאה לפניו במצוות.

כי בסוכות הושבתי את בני ישראל - לרבי אליעזר ענני הכבוד היו, לרבי עקיבא סוכות ממש עשו להם. **המקור שסכך צריך להיות מדבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ: לריש לקיש** - שנאמר 'ואד יעלה מן הארץ' הרי שעננים גידולי קרקע הם, ואינם מקבלים טומאה (שלא נאמר טומאה אלא באדם ובכלים ואוכלים ומשקים), וסוכה לומדים מעננים, שהרי נעשית זכר לענני כבוד.

לרב דימי בשם רבי יוחנן - שנאמר 'חג הסוכות תעשה לך', הוקשה סוכה לחג' חגיגה, ובהמה אינה מקבלת טומאה וגידולה מן הארץ. **לרבין בשם רבי יוחנן** - שנאמר 'באספך מגרנך ומיקבך' - פסולת גורן ויקב שאתה אוסף, ולא האוכל עצמו.

לרב חסדא - מהפסוק 'צאו ההר והביאו עלי זית ועלי עץ שמן ועלי הדס ועלי תמרים ועלי עץ אבות', הדס שוטה לסוכה, ועץ עבות לנטילת לולב.

סוכה דף י"ב. יום ב' פרשת דברים - י' מנחם אב תשפ"א

דף י"ב - ע"א
משנה . **חבילי קש ועצים וקנים שהניח על גבי הסוכה כדי לייבש ונמלך עליהם לסיכוך** - הסוכה פסולה מדאורייתא, כיון שלא הניח לשם סכך וצל, וגזרו רבנן אפילו אם הניח לשם סוכת החג, גזירה משום חבילות של כל השנה שהניח לייבש (כמדויק בלשון המשנה 'אין מסככין בהן', שמשמעו שמדאורייתא סוכה היא, והיינו בהניח לשם סכך).

החוט בגדיש לעשות סוכה - פסולה משום 'תעשה ולא מן העשוי', ואם אחר שחטט נענע הגג - כשרה (ואין גוזרים אטו לא נענע, למסקנת הגמרא).

דף י"ב - ע"ב
סככה בחיצים זכרים - שתוחבים אותם בבית קיבול החץ - כשרה, שפשוטי כלי עץ אינם מקבלים טומאה, ואין גוזרים אטו נקבות שפסולות משום

סוכה דף י' . שב"ק פרשת דברים חזון - ח' מנחם אב תשפ"א

דף י' - ע"א

שיעור הפסק בין סוכה העליונה לתחתונה לפסול משום סוכה על גבי סוכה: לר' הונא - טפח, כמו שמוצינו שקורה רחבה טפח בגובה טפח מביאה טומאה וחוצצת מפניה. לרב חסדא ורבה - ד' טפחים, שלא מצינו מקום חשוב להיות רשות לעצמו פחות מד' טפחים. לשמואל - י' טפחים, כשיעור גובה סוכה, שכהכשרה כך פסולה.

אם העליונה יכולה לקבל כרים וכסתות, ולישן בה על ידי הדחק - לחכמים התחתונה פסולה, משום ששם סוכה על העליונה, ולר' יהודה כשרה. אבל אם העליונה אינה יכולה לקבל כלל - לכולי עלמא התחתונה כשרה.

משנה . **פירש על הסוכה סדין מפני החמה, או תחתיה כדי שלא יפלו עליה לתוכה** - פסולה, כיון שסיכך בסדין להגן, וסדין מקבל טומאה ופסול לסכך.

פירש סדין לנוי - אין שם סכך עליו, וכשרה. ואם מופלג מהסכך ד' אמות - לרב נחמן כשרה, לרב חסדא ורבה בר רב הונא פסולה, שאינו בטל לסכך והוא אוהל המפסיק.

סוכה שעיטרה בבגדי צבעונים וסדינים, ותלה בה אגוזים שקדים אפרסקים ורימונים וענבים ועטרות של שבולים יינות ושמינים וסלתות - אסור להסתפק מהם עד מוצאי יום טוב של חג, ואם אמר שאינו בודל מהם כל בין השמשות של יום טוב הראשון, אין קדושה חל עליהם, ומותרים בהנאה.

דף י' - ע"ב

נוי סוכה כבגדי צבעונים וסדינים - אם מונחים למעלה אין ממעטים בגובה סוכה להכשירה, וממעטים מרחבה משיעור ז' טפחים, כיון שאינה מחזקת ראשו ורובו.

שטח תחת הסכך בגד רטוב לייבשו - כל זמן שהוא רטוב מותר, אבל אחר שהתייבש יסירו - שלא יאמרו שמותר לסכך בבגד המקבל טומאה.

פירש סדין על קינופות [-ד'] עמודים לד' רגלי המטה] - פסולה אף על פי שאינה גבוהה י', משום שאהל קבוע הוא (ובדף י"א, יש דעה חולקת), ואינו יושב בסוכה, שאהל מפסיק ביניהם, ואף על פי שסוכה על גבי סוכה קבועה סובר שמואל שאינה פסולה אלא אם סוכה עליונה גבוהה י' מסוכה התחתונה, היינו משום שלפסול כל הסוכה נלמד מהכשר סוכה שהוא י', אבל קינוף אינו פוסל כל הסוכה אלא שאסור לישן תחתיו שיש לו שם אהל.

פירש סדין על נקליטי המטה [-ב'] עמודים לראש ורגל המטה] - כשרה, שאין לה גג טפח ולא נחשב אהל, אבל אם גבוה י' פסולה, כיון שאהל קבוע הוא.

כילה סביבות המטה, אף על פי שיש לה גג טפח, אם אין גבוהה י' - מותר לישן תחתיה, מפני שאינה קבועה בחוזק כקינופות.

הישן בתוך כילה ערום - מוציא ראשו חוץ לכילה וקורא קריאת שמע, שאינו אהל, ואין ראשו במקום אחד עם גופו, ואין בזה משום 'ולא יראה בך ערות דבר', וכדין מוציא ראשו חוץ לחלוקו. אבל אם גבוה י' הרי זה כעומד ערום בתוך הבית, שאסור להוציא ראשו חוץ לחלון לקרות קריאת שמע כיון שקבוע. ובית קבוע - אפילו נמוך מ' - אסור להוציא ראשו ולקרות קריאת שמע.

סוכה דף י"א. יום א' פרשת ואתחנן - צום תשעה באב תשפ"א

דף י"א - ע"א

כילת חתנים - כיון שאין לה גג וגם אינה קבועה - מותר לישן בה בסוכה אף על פי שגבוהה י'.

לרבה בר רב הונא הלכה כרבי יהודה שמותר לישן תחת המיטה בסוכה, והוא הדין שמותר לישן בתוך כילה אף על פי שגבוהה י' ויש לה גג

שמקבלות טומאה מחמת שיש להן נקב לקבל החץ, והרי זה כלי קיבול אף שעשוי למלאות מילוי עולם שלא להתרוקן עוד.

אניצי פשתן - פשתן אחר ליבון וסירוק במסרק - פסולים לסכך, שמקבלים טומאת נגעים.

הוצני פשתן - פשתן כמו שגדל, שלא נשרה במי המשרה ולא נופץ במכתשת - כשרים לסכך.

הושני פשתן - הסתפק רבי יוחנן אם כשרים לסכך, ורבה בר בר חנה הסתפק למה קרא רבי יוחנן 'הושני' אם לזה שנשרה במים, ונידוק במכתשת, ורק לא ניפצוהו במסרק, אבל זה שלא נידוק במכתשת הוא בכלל 'הוצני' וכשר, או שגם זה שרק נשרה במים ולא נידוק בכלל 'הושני'.

פירות שאינם ארזים למאכל אדם - אינם מקבלים טומאה, ומסככים בהם. ואם ריחם רע - אביי אסר לסכך בהם, שמא יעזוב הסוכה.

סוכה דף י"ג. יום ה' פרשת ואתחנן - י"ג מנחם אב תשפ"א

דף י"ג - ע"א

מיני סנה מסככים בהם, לאביי - מין שעליו נושרים ממנו אין מסככים בו, מפני שחוששים שיפלו עליו ולתוך מאכלו, ויניח הסוכה ויצא.

דקל וקנים שמחוברים זה לזה בתחתיתם - מסככים בהם, אף שדומים לחבילין שאין מסככים בהם - שאגד בידי שמים לא שמייה אגד, ואף על גב שחזר ואגדם למעלה, כיון שמחוברים הם ממילא - אינה אגודה.

חזרת של אגם יוצא בה ידי חובת מרור בפסח, הגם שיש לה שם לווי, ובעינין שם מרור כמו שכתוב,

לאביי - משום שכשניינתה תורה נקרא מרור סתם, וכשהזכירה תורה מרורים גם זה בכלל (ואכן אם קודם שניינתה תורה היה נקרא חזרת של אגם לא היה יוצא בה, שהתורה הקפידה על הנקרא מרורים סתם דווקא, ולכן איזוב שיש לו שם לווי פסול לאיזוב).

לרביא - משום ששמה האמיתי הוא מרור סתם, ונקרא מריריתא דאגמא משום שמצויה באגם.

איגוד של דבר אחד אינו נקרא איגוד, לא לעניין פסול סוכה - שאינו נקרא חבילה, ולא לענין אגודת אזוב. שלוש נחשב לאגודה, אגודה של שנים - לרבי יוסי אינה אגודה, לחכמים הרי זו אגודה.

מצות אגודת אזוב - לרבי יוסי שלשה קלחים בתחילת אגודתו מעכב, ואם לאחר זמן נשאר רק שנים - כשר, לחכמים שלשה למצוה, שנים לכתחילה לעיכובא, ואם לאחר זמן נשאר רק אחד - כשר.

דף י"ג - ע"ב

חבילי קנים שעושים למכור בשוק ומוכרים אותם במניין - מסככים בהם אף בעודם אגודים, שאין נאגדים אלא לדעת מניינם עד אחר שימכרם, ואין הדרך להצניעם או להניחם לייבוש בעודם אגודים, ואין לגזור בהם.

צריפי דאורבני שהתיר קשר העליון - לרב פפא צריך להתיר גם החוט מלמטה שהוא קלוע בו, אבל אין צריך להפקיע עצם הקליעה, לרב הונא בריה דרב יהושע אין צריך להתיר החוט מלמטה כיון שאין ראוי לטלטלו על ידו, ואגד שאין ראוי לטלטל על ידו לא שמייה אגד.

ירקות שאמרו חכמים שיוצאים בהם חובת מרור, מדאורייתא - בעודם לחים הם חוצצים בפני הטומאה, משום שאינם מקבלים טומאה, שאינם מאכל אדם, ומביאים טומאה תחתיהם מדין אהל, וכשהם יבשים אינם חוצצים, שמתפוררים ונופלים. וגזרו רבנן גם כשהם לחים שלא יחצצו. ולכן גם פוסלים בסוכה בג' טפחים כשיעור אויר ולא כסכך פסול שפוסל בד' טפחים.

ידות אוכלים - ענפים וקשים המחוברים לפירות: בבוצר לגת - אין להם דין ידות להביא טומאה על הפירות, דלא ניחא ליה בהנך ידות, שמוצצות היין ומפסידות אותו. בקוצר לסכך - לרב מנשיא בר גדיא בשם רב הונא אין להם דין ידות - דלא ניחא ליה בפירות המחוברים להם משום שהפירות פסולות לסכך - וכיון שאין מביאים טומאה לפירות, כשרים לסיכוך. לרבי אבא בשם רב הונא - יש להם דין יד, שניחא ליה שהאוכל מחובר להם שלא יתפזר וילך לאיבוד.

לעילוי נשמת הבחור החשוב אברהם בנימין ביינוש כץ ז"ל בן יבלחט"א הרב הגאון החסיד ישראל אריה שליט"א נלב"ע י"ב מנחם אב תשס"ו ת. נ. צ. ב. ה.

סוכה דף י"ד. יום ה' פרשת ואתחנן - י"ב מנחם אב תשפ"א

דף י"ד - ע"א

ענפי אילן שיש עליהם פירות, וקש שיש בו שבלים: לתנא קמא - אם הפסולת מרובה על האוכלים כשרים לסיכוך. לדעת אחרים - צריך שיהא בפסולת גם רוב כנגד בית יד סמוך לאוכל, שגם הוא פסול לסיכוך כאוכל עצמו, כיון שמביא טומאה לאוכל.

מחלוקת תנא קמא ואחרים אם ידות כשרות לסיכוך - לפי רבי אבא (לעיל דף י"ג): (שקוצר לסכך יש לו ידות היינו כשיטת אחרים, אך תנא קמא סובר שהקוצר לסכך אין לו ידות. לרב מנשיא בר גדיא - בקוצר לסכך לכולי עלמא אין ידות, והמחלוקת היא בקצצם לאכילה - שחל עליהם דין ידות - וגמלך עליהם לסיכוך, ונחלקו במחלוקת חכמים ורבי יוסי דלהלן.

כל הכלים נעשים מוכשרים לקבל טומאה על ידי מחשבה, שאם חשב עליהם שזה יהא גמר מלאכתם מקבלים טומאה, אך אין עולים מתורת קבלת

טומאה אלא בשינוי מעשה, ואז עולים בין ממחשבה ובין אם עשה בו מעשה מתחילה המוכיח שהוא כלי.

ידות האוכלים עולים מקבלת טומאה - לתנא קמא על ידי בסיסה, ומהי בסיסה - לרבי יוחנן היינו שדש את הידות, שהוא מעשה גדול [ולשיטתו חכמים שהכשירו ידות לסיכוך דיברו באופן שדש אותם], ולרבי אלעזר די בכך שמתיר אגודתם, שמגלה דעתו שאין צריך לידות [ודומה למחשבה, וסובר שידות די להם במחשבה, ואין צריך מעשה כמו בכלים]. ולרבי יוסי על ידי בסיסה אין הידות עולות מטומאה, שנוח לו בחיבורם לפירות שאז יוכל להפך השבלים על ידיהם בעתה.

סיכך עם ידות האוכלים שקצצם לאכילה ודש אותם, לרבי יוחנן שבססן היינו שדש אותם - לרב מנשיא בר גדיא לפי שיטת אחרים עדיין מקבלים טומאה, וצריך שיהא בפסולת רוב גם כנגדן, שסוברים כרבי יוסי, שעדיין שם ידות עליהם, שנוח לו בחיבורם שאז יוכל בקלות לפרק הסוכה לאחר החג.

ייעתר לו השם - תפילתם של צדיקים נמשלה לעתר - מה עתר מהפך את התבואה בגורן ממקום למקום, אף תפילתם של צדיקים מהפכת דעתו של הקדוש ברוך הוא ממידת אכזריות למידת רחמנות.

משנה. לרבי יהודה מסככים בנסרים, לרב - אפילו הם רחבים יותר מד' טפחים, והגם שרוב תקרות עשויות מהם לא גזרו שאם יתירו לסכך בהם ישב תחת תקרת הבית. לשמואל - רק כשהם פחותים מד' טפחים, שאין רוב תקרות עשויות מהם, ולא גזרו בהם כיון שפחות מד' אינו שיעור מקום, אבל רחבים ד' פסולים גזירה שמא ישב תחת תקרת הבית.

לרבי מאיר אין מסככים בנסרים, לרב - דווקא אם הם רחבים ד' טפחים, שגזרו שמא ישב תחת תקרת הבית. לשמואל - כל שיש בהם ג' טפחים, שכל שיצאו משיעור לבד גזרו עליהם משום מיעוט תקרות העשויות מהם.

נסר רחב ד' טפחים לסוברים שהוא פסול (לרב לפי רבי מאיר, ולשמואל לכו"ע) שנתנו סמוך לדופן - הסוכה כשרה, משום שאומרים שדופן עקומה היא, אך לא ישן תחתיו, שהרי הוא כדופן.

דף י"ד - ע"ב

שני סדינים מצטרפים לד' טפחים לפסול הסוכה, שסכך פסול באמצע הסוכה פוסל בד' טפחים.

שני נסרים שאין בכל אחד שיעור פסול (כל אחד לפי שיטתו כנ"ל) - אינם מצטרפים לפסול הסוכה, אבל אם יש בכל אחד שיעור פסול, מצטרפים לפסול הסוכה (לרבי מאיר לפי שמואל כשכל אחד יותר מג' טפחים ומצטרפים לשיעור ד'). או כשיש בהם ד' טפחים - לשמואל לכו"ע ולרב לשיטת רבי מאיר - כשהם סמוכים לדופן, ומצטרפים לד' אמות לפסול הסוכה ואין אומרים דופן עקומה).

סוכה בת שמונה אמות מצומצמות שיש באמצעה ח' טפחים סכך - תחת הסכך כשרה, שהנסרים שבב' הצדדים אינם פוסלים את הסוכה, שאומרים דופן עקומה.

נסרים שיש בהם ארבעה טפחים שהפכם על הצד - נחלקו האמוראים אם פסולים אף על פי שהרוחב פחות מג' טפחים - כיון ששם פסול עליהם.

הניח נסר ברוח הרביעי שאין שם דופן ואי אפשר לומר דופן עקומה, אף על פי שטפח ממנו חוץ מן הסוכה הוא סכך פסול, משום שפסול (-סכך) היוצא מן הסוכה נידון כסוכה עצמה, ונמצא שסיכך בנסר של ד' טפחים.

סוכה דף ט"ו. יום ה' פרשת ואתחנן - י"ג מנחם אב תשפ"א

דף ט"ו - ע"א

משנה. בית שתקרתו מנסרים בלא מעזיבה - פסול לסוכה, שצריך תעשה ולא מן העשוי לבית, ואם נענע את כל הנסרים, או שנטל אחד מביניהם - כשר מדאורייתא.

תקרת נסרים של ארבעה טפחים שנענע את כולם לשם סוכה - לרבי יהודה: לבית שמאי - פסולה מדרבנן, גזירה משום תקרת בית, עד שיטול נסר אחד מבין כל שני נסרים ויתן שם סכך כשר. לבית הלל - אין צריך ליטול, שאין גוזרים משום תקרת בית [וגם לשמואל (לעיל דף י"ד): הסובר שלכולי עלמא גוזרים משום תקרת בית, ואין מסככים בנסרים של ארבעה, היינו דווקא כשנא לסכך בהם בתחילה, אבל תקרת בית שרוצה להכשירה לסוכה, כיון שמנענע הנסרים מוכיח שידוע שתקרת בית פסולה, ושוב אין צריך לגזור משום תקרת בית]. לרבי מאיר - לא נחלקו בית שמאי ובית הלל בזה, אלא לכולי עלמא גוזרים משום תקרת בית, וצריך ליטול אחת מביניהם.

משנה. המקרה סוכתו (שמניח כלונסאות ליתן עליהם סכך) בשיפודים או בארוכות המטה הפסולים לסכך כיון שמקבלים טומאה - לסובר פרוץ כעומד כשר, אם יש ריווח ביניהם כשיעור סכך הפסול, מניח שם סכך כשר וכשרה, ולסובר שדווקא פרוץ מרובה על העומד כשר, לרב אמי כשר דווקא במעדיף קצת הריווח שנשאר מקום לסכך להיכנס ולצאת, ולרבא כשר אף במצמצם, אלא שאם הניחם שתי יניח הסכך כשר ערב, או להפך.

דף ט"ו - ע"ב

שינוי שארוכות המיטה פסולות לסכך - לרבי אמי בר טביומי כיון שבאו מכלי, ואף שכבר אינם ראויים לתשימשם, ואם נחלקו עליו יש לפרש שמדובר בקרש הארוך שלאורך המיטה עם שתי כרעיים, או בקרש הקצר שלרוחב המיטה עם שתי כרעיים, שהם כלי ומקבלים טומאה, כחכמים דלהלן.

מיטה - לרבי אליעזר אינה נטמא ונטהר אלא כשהיא שלמה, וחכמים מטמאים ומטהרים בקרש הארוך שלאורך המיטה עם שתי כרעיים, וכן בקרש הקצר שלרוחב המיטה עם שתי כרעיים, שיכול לקרב לכותל ולהשתמש כמיטה.

סוכה דף ט"ז. יום ו' פרשת ואתחנן - י"ד מנחם אב תשפ"א

דף ט"ז - ע"א

בלאי בגדים שאין בהם שלש על שלש, וכן מחצלת שנפחת משיעור, הגם שאינם ראויים לא לעניים ולא לעשירים ואינם מקבלים טומאה - כיון שבאו מכלי גזרו חכמים שלא לסכך בהם.

מחצלת הקנים קטנה - אין מסככים בה, שמסתמא עשויה לשכיבה, גדולה - לתנא קמא מסככים בה, שמסתמא עשויה לסיכוך, לרבי אליעזר מסתמא לשכיבה ואין מסככים בה.

החוטט בגדיש לעשות לו סוכה - פסולה משום תעשה ולא מן העשוי, ואם היה שם חלל בגובה טפח במשך אורך ורוחב ז' טפחים על ז' טפחים, ואחר כך הגדיש עליו, כיון שיש עליה שם סכך, כשמחטט אחר כך להגביה החלל עד י' טפחים אין בזה פסול תעשה ולא מן העשוי, שאינו עושה סכך אלא דפנות, ובדפנות אין פסול תעשה ולא מן העשוי.

משנה. המשלשל דפנות מלמעלה למטה - לתנא קמא אם גבוהה מן הארץ ג' טפחים פסולה, שסובר שמחיצה תלויה אינה מתרת, לרבי יוסי אפילו גבוהה הרבה מן הארץ כשרה, שסובר שמחיצה תלויה מתרת.

היו הדפנות גבוהות מהקרקע י' טפחים - כשרה, אף על פי שאינם מגיעות לסכך.

בור שבין שתי חצירות ומחיצה בין שתי החצירות תלויה על פי הבור - לחכמים אין ממלאים ממנו בשבת לא בחצר זו ולא בחצר זו, לפי שמביא מים מחצר זו לחצר זו, אלא אם עשה מחיצה במיוחד להתיר מילוי המים, ולרבי יהודה המחיצה שבין החצירות התלויה על פי הבור דיי להתיר מילוי המים, שסובר שמחיצה תלויה מתרת בחצירות כל טלטול.

לחכמים שאין המחיצה התלויה בין החצירות מועילה להתיר מילוי המים, וצריך לעשות מחיצה לכך - לתנא קמא יעשה מחיצה י' טפחים בין למטה סמוך למים ובין למעלה אך בתוך אוגנו, לרבי שמעון בן גמליאל - לבית שמאי דיו אם עשה מלמעלה מתוך אוגנו, ולבית הלל דווקא מלמעלה.

דף ט"ז - ע"ב

רבי יוחנן אמר ששיטת רבי יהודה שמחיצה תלויה בין החצירות מתירה גם מילוי המים, ושיטת רבי יוסי שסובר שמחיצה תלויה כשרה בסוכה - שיטה אחת היא, ולסתמת הש"ס - רבי יהודה התיר רק בעירובי חצירות מדרבנן ולא בסוכה מדאורייתא, ורבי יוסי התיר רק בסוכה שמצות עשה היא, מה שאין כן שבת שכיון שמלאכה דאורייתא שלה בסקילה, מחמירים אפילו באיסורי דרבנן שלה.

מחצלת ד' טפחים ומשהו התלויה באמצע גובה סוכה שגבוהה י' טפחים, והיא תוך ג' לסכך ותוך ג' לקרקע - כשרה, שאומרים ב' לבוד מלמעלה ומלמטה.

פס רחב ד' טפחים שהעמידו תוך ג' טפחים לדופן כשרה, כיון שאומרים לבוד הוא דופן של ז' טפחים.

הוקדש לעילוי נשמת הגה"ח אבינו מורינו

רבי פינחס ב"ר בנימין ביינוש זכרונו לברכה

ת. נ. צ. ב. ה.

סוכה דף י"ז. שב"ק פרשת ואתחנן נחמו ט"ז מנחם אב תשפ"א

דף י"ז - ע"א

משנה. הרחיק את הסיכוך ג' טפחים פנימה מן הדפנות - כל הסוכה פסולה, משום הפסק אויר שבין הדפנות לסכך.

בית שנפחת באמצעו וסיכוך על גביו, או שסיכוך חצר שהיא מוקפת אכסדרה, או סוכה גדולה שהקיפיה בסכך פסול, אם יש מרחק ד' אמות מהדפנות לסכך הכשר - כל הסוכה פסולה, שאין אומרים 'דופן עקומה' אלא עד ד' אמות.

ג' אופנים של דופן עקומה הוצרכה המשנה לשנות - שלא רק בבית שנפחת שדפנות הבית נעשו עבור פנים הסוכה אומרים דופן עקומה, אלא גם בחצר המוקפת אכסדרה שהמחיצות נעשו עבור הבית ולא לצד הסוכה, ולא רק באופן שהסכך פסול משום תעשה ולא מן העשוי כגון גג בית ואכסדרה, אלא גם כשסיכוך במין פסול אומרים דופן עקומה.

סכך פסול באמצע הסוכה - לשמואל פוסל בד' טפחים, שמקום חשוב הוא לחצוץ בין הדפנות, ונראה כשתי סוכות, וכן אמרו בנהרדעא בשם רב, אמנם בסורא אמרו בשם רב, וכן סובר רבה - שבין מן הצד ובין באמצע פוסל בד' אמות, שכך הוא השיעור שנמסר הלכה למשה מסיני.

סכך פסול פחות משיעור הפסול, ואויר פחות מג' טפחים בצד - אינם מצטרפים לפסול הסוכה, שאין שיעורם שוה (בגמרא מבואר שזהו הטעם לדעת הפוסלים סכך פסול בד' אמות, אך לסוברים שפוסל בד' טפחים קשה מדוע אין מצטרפים, ועיין בריטב"א שהסביר שגם לפי שיטה זו הטעם הוא לפי שאין שיעורם שוה לגמרי).

דף י"ז - ע"ב

בגד על ג' טפחים, שק ד' על ד', עזר ה' על ה', מפץ ו' על ו', אם יחדו למשכב הזב - נטמא אב הטומאה במשכב הזב או במדרסו. והגם שאין

שיעוריהם שוים מצטרף החמור להשלים שיעור הקל, הואיל ויש להם שיעור אחד לטמא במושב בטפח על טפח אם תקנו יפה לעשותו טלאי על גבי מרדעת החמור כנגד בית מושבו.

לזכות רבקה פייגה בת פרידא רחל

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת מרגלית בת צ'חלה רחל

נפטרה ט"ז אב תשע"ח ת. נ. צ. ב. ה.

סוכה דף י"ח. יום א' פרשת עקב - ט"ז מנחם אב תשפ"א

דף י"ח - ע"א

סוכה שיש בה ח' אמות מצומצמות ויש בה ח' טפחים סכך כשר באמצע - כשרה, כיון שיש בה שיעור סוכה, והסכך פסול שמן הצד אינו מפקיק בין הסכך הכשר לדפנות - שאומרים דופן עקומה.

אויר פחות ג' טפחים בצדדי הסוכה - כשר משום לבוד, ונחלקו רב אחא ורבינא אם מהלכה למשה מסיני אומרים לבוד גם באמצע.

פתח המבוי שקורה נתונה על כותל אחד ומגיעה עד תוך ג' לכותל השני, וכן שתי קורות כל אחת על אחד מהכתלים ובאמצע אויר פחות מג' טפחים - אין צריך קורה אחרת להתיר לטלטל בה, גם לסובר שלא אומרים לבוד באמצע, היינו דווקא בסוכה מדאורייתא, אבל איסור טלטול במבוי מדרבנן הוא, והם הקילו.

ארובה בגג הבית שיש בה פותח טפח, וטומאה בכית - כל הכלים שבבית טמאים, ומה שכנגד ארובה טהור, ולא אומרים לבוד ויהא ככולו סתום גם לסובר שבסוכה אומרים לבוד באמצע, משום ששונה הלכות טומאה שנתקבל מהלכה למשה מסיני שלא אומרים בהם לבוד באמצע.

דגים קטנים שמרוב קוטנם אין השרצים ניכרים בהם ואין יכול להפרישם מהם, אם יודעים שאין טיט של אותו נהר מגדיל ומשריץ שקצים ורמשים, ואין נהרות שיש בהם שרצים נשפכים לשם - הדגים מותרים.

סיכך על שפת קירוי של אכסדרה, אם יש לה עמודים שאין ביניהם ג' טפחים - כשרה, שאומרים לבוד, אין לה עמודים - לאבוי כשרה, שאומרים שעובי הנסרים של התקרה יורד וסותם, שהלכה למשה מסיני שאומרים גוד אחית מחיצה והרי הם כדפנות, לרבא אין אומרים פי תקרה יורד וסותם, שאין אומרים גוד אחית אלא למחיצה העשויה לחלל שלה לצד הפנים, ולא כשצריך את המחיצה לאוויר שחוצה לה. (ולהלן דף י"ט. מבואר שכך שנו בסורא, אבל בפומבדיתא שנו שגם לאבוי אין אומרים פי תקרה יורד וסותם, ואבוי ורבא נחלקו ביש לה עמודים תוך ג' אמות אומרים לבוד).

דף י"ח - ע"ב

סוכה שיש לה ב' דפנות פסולה, ואף אם סיככה בנסרים עבים אין אומרים פי תקרה יורד וסותם בדופן השלישי, שהרי זה כמבוי המפולש שעשוי להילוך רבים, ולא אמר אבוי פי תקרה יורד וסותם אלא באכסדרה שבחצר. **אכסדרה בבקעה שאין לה דפנות סביבה** - לרב מותר לטלטל בה בשבת, שאומרים פי תקרה יורד וסותם לאוויר שבתוך האכסדרה, לשמואל אין מטלטלים בתוכה, שאין אומרים פי תקרה יורד וסותם.

סוכה דף י"ט. יום ב' פרשת עקב - י"ז מנחם אב תשפ"א

דף י"ט - ע"א

סיכך חצר המוקפת אכסדרה הרחוקה מכותלי הבתים ד' אמות - פסולה, ולאבוי הסובר פי תקרה יורד וסותם, היינו דווקא כשהשווה קירוי הסוכה לתקרת האכסדרה, ואינו נראה בפנים.

סיכך על גבי אכסדרה שאין לה פצימים - בפומבדיתא שנו שגם לאבוי פסולה, ואין אומרים פי תקרה יורד וסותם כיון שתקרת האכסדרה נעשה להשתמש בפנים האכסדרה ולא לחוץ, ואם יש לה עמודים שאין ביניהם ג' טפחים - לאבוי כשרה הגם שנעשה לחלל האכסדרה ולא לאוויר שמחוצה לה, משום שמחיצה שנעשית על ידי לבוד מחיצה גמורה היא ומועילה גם לצידה החיצוני, ולרבא פסולה, שאין אומרים לבוד רק לחלל הנעשה בשבילו. והלכה כפי ששנו בסורא שדווקא באין לה עמודים נחלקו אבוי ורבא, והלכה כרבא שאין אומרים פי תקרה יורד וסותם, אך אם יש לה עמודים שאין ביניהם ג' - כשרה לכולי עלמא משום לבוד.

עמוד טפח בכותל שלישי הנראה בפנים ולא מבחוץ, או נראה בחוץ ולא בפנים - כשרה, והוא הדין בלחי.

פסל [-סכך] היוצא מן הסוכה נידון כסוכה:

א. קנים היוצאים אחורי הסוכה, כשהכניס דופן האמצעי לתוך הסוכה, ומאחורי הסוכה יש ז' על ז' וצילתה מרובה מחמתה - כשרה, אף על פי שהדפנות נעשו עבור פנים הסוכה ולא לחוץ.

ב. סוכה של ג' דפנות ודופן אחת ארוכה מזו שכנגדה - אף על פי שאין שם ז' על ז' טפחים - הרי הוא כסוכה.

ג. רוב הסוכה צילתה מרובה מחמתה, אף על פי שמיעוטה חמתה מרובה מצילתה - כל הסוכה כשרה.

ד. סכך פסול פחות מג' טפחים בסוכה ז' על ז' - ישנים תחתיו, אבל אויר פחות מג' הגם שמצטרף אין ישנים תחתיו.

דף י"ט - ע"ב

העושה סוכתו כמין צריף או שסמכה לכותל - שגגו וקירותיו נעשים

כאחד בשיפוע, לתנא במשנה [והוא רבי נתן] - לרבי אליעזר אין שם אהל עליה, שאינו ניכר מהו גג ומהו כותל, והסוכה פסולה, וכן אינו אהל לחצוצץ בתוך הסוכה, ולחכמים שם אהל עליה, והסוכה כשרה. לתנא דברייתא - לרבי אליעזר אהל הוא, ולחכמים אינו אהל, וכברייתא זו סבר רבי יוסי, ולכן פסק שאינו אהל. היה טהף בזקיה סמוך לקרקע או שהפליג את זו הסמוכה לכותל טהף מן הכותל - שם אהל עליה גם לרבי אליעזר, וכשרה.

משנה . מחצלת קנים שעשה בפירוש לשם סיכוך - אינה מקבלת טומאה ומסככים בה, פירש לשם שכיבה - מקבלת טומאה ואין מסככים בה. סתמא - לרבי: לחכמים - גדולה נעשית לשם סיכוך, קטנה לשם שכיבה, ולרבי אליעזר - גם קטנה נעשית לסיכוך (ועיין להלן דף כ' . שיטת רב פא).
סוכה דף כ' . יום ג' פרשת עקב י"ח מנחם אב תשפ"א

דף כ' - ע"א

מחצלת סתם שלא נעשית לשם שכיבה או סיכוך

לרבה: גדולה - לכולי עלמא עשויה לסיכוך וכשרה, קטנה - לתנא קמא עשויה לשכיבה ומקבלת טומאה ואין מסככים בה, ולרבי אליעזר עשויה לסיכוך וכשרה.

לרבי פא: קטנה - לכולי עלמא לשכיבה ופסולה לסיכוך, גדולה - לתנא קמא לסיכוך, ולר' אליעזר לשכיבה.

מחצלת העשויה ממינים רכים (שיפה וגמי) - קטנה סתמא עשויה לשכיבה ופסולה לסיכוך, גדולה סתמא לסיכוך. אבל עשויה ממינים קשים (קנים וחילת) - אם נעשה מעשה עבות וקליעה מסככים בה אפילו כשהיא קטנה, שאינה עשויה לשכיבה, ואם היא ארוגה אין מסככים בה, שמסתמא לשכיבה כיון שהיא חלקה ונוחה. לרבי ישמעאל ב"י יוסי בשם אביו ולרבי דוסא מסככים בה כל שאין לה כעין שפה סביב גבוה מעט לקבל מה שנותנים בה, שאז נחשב לכלי ומקבל טומאה ואין מסככים בה.

חוצלות - לרבי דוסא נטמא טומאת מת, ולחכמים גם מדרס, לרב אבדימי בר המדורי חוצלות היינו מזבלי שהרועה מניח תחת ראשו לשכב עליהם, וסובר רבי דוסא שכיון שיש לה בית קיבול אינו עשוי לשכיבה אלא לקבל מה שנותנים בה. לריש לקיש היינו מחצלת ממש, וכרבי חייא שאמר מחצלות של אושא לכולי עלמא טמא מדרס שמויחד לשכיבה ולא לתשמיש אחר, של טבריה לכולי עלמא טהור מדרס כיון שקשות הם ואין אדם שוכב עליהם, ונחלקו במחצלות של שאר מקומות - לרבי דוסא טהור ממשכב, שאין רוב בני אדם רגילים לייחדם לכך, ולחכמים טמא שלפעמים שוכבים עליהם.

הדרן עלך פרק סוכה

דף כ' - ע"ב

פרק הישן תחת המטה

משנה . הישן תחת המטה - לתנא קמא ורבי שמעון לא יצא ידי חובתו, שאהל מפסיק בינו לסוכה, לרבי יהודה יצא ידי חובתו.

ראיית רבי שמעון שלא יצא - מכך שרבו גמליאל השתבח בטבי עבדו שהיה ישן תחת המטה בסוכה, מפני שהיה תלמיד חכם וידע שעבדים פטורים מן הסוכה. ראיית רבי יהודה שיצא - שהיינו ישנים תחת המטה בפני הזקנים ולא אמרו לנו דבר.

מיטה נחשבת אהל (לת"ק) - דווקא כשיש תחתיה חלל גבוה ל' טפחים.

אהל שלא נעשה בידי אדם המאהיל על טומאת מת, כגון חור הנעשה על ידי מים, שרצים, אכלתו מלח - לתנא קמא הרי זה אהל להביא טומאה על כל הנמצא בתוכו, שהתרבה מריבוי 'אהל' הכתוב בפרשת פרה, לרבי יהודה אינו אהל, שלומדים 'אהל' 'אהל' ממשכן שנעשה על ידי אדם.

סוכה דף כ"א . יום ד' פרשת עקב י"ט מנחם אב תשפ"א

דף כ"א - ע"א

רבי יהודה הסובר שאהל שלא נעשה בידי אדם אינו אהל - היינו דווקא אם החלל רק טהף, אבל אם הוא כמלא אגרוף מודה שנחשב אהל להביא טומאה.

חצרות היו בניות בירושלים על גבי הסלע ותחתיהם חלל, שמה יש שם קבר והחלל מפסיק, ומביאים לשם נשים מעוברות ויולדות שם ומגדלות שם את בניהם לעבודת הפרה (עד גיל שבע שמונה), וכשהיו רוצים לילך ולמלאות מים חיים מהשילוח היו מוליכים הבנים על גבי שוורים - לתנא קמא היו יושבים על גבי דלתות כדי להפסיק בין הבנים לקרקע, (וכשהגיעו לשילוח ירדו מהשוורים ומלאו, וחרו ועלו לשוורים, ולרבי יוסי היו נשאים על השוורים ומשולשים וממלאים). ולרבי יהודה ישבו על שוורים מצריים שכריסם רחבה, וטעמו: לאביי - לא הוצרכו דלתות, משום שכריסו של השור מפסיק, ואף על פי שאינו אהל הנעשה בידי אדם, כיון שיש בחללו כמה אגרופים נחשב לאהל גם אם לא נעשה בידי אדם, לרבי - דווקא לא הניחו דלתות, מפני שאז יהא התינוק בטוח שלא יפול, ושמה יוציא ראשו או אחד מאבריו, ויטמא בקבר התהום.

דף כ"א - ע"ב

טעמו של רבי יהודה שהתיר לישן תחת המיטה בסוכה - א. אין על המיטה שם אהל, משום שנעשה לישן על גבה ולא תחתיה, אבל שוורים אהל הם שגג השרדה מגין עליהם. ב. מיטה היא אהל, אך אהל עראי, וסובר רבי יהודה שסוכה צריכה להיות אהל קבע, ולא אתי אהל ארעי ומבטל אהל קבע. ור' שמעון שאסר לישן תחתיו, הגם שסובר גם כן שסוכה צריכה להיות קבע, משום שסבר שאתי אהל עראי ומבטל אהל קבע.

רבן גמליאל שח ושיבך את טבי עבדו שישן תחת המטה מפני שידוע שעבדים פטורים מן הסוכה, ואמר ר' שמעון שמשפחתו למדנו ב' דברים - שעבדים פטורים מן הסוכה, ושהישן תחת המטה לא יצא ידי חובתו.

אפילו שיתן חולין של תלמידי חכמים צריכה לימוד - שיתנו לה השומעים את לבם, מפני שמתכוונים ללמד לתלמידיהם דבר חידוש.

משנה . הסומך סוכה בכרעי המטה - כשרה, לרבי יהודה - אם אינה יכולה לעמוד בפני עצמה פסולה. טעמו של רבי יהודה: מחלוקת רבי זירא ורבי אבא בר

ממל אם משום שסובר שסוכה צריכה להיות קבע, וזו מיטלטלת על ידי המיטה ואינה קבע, או משום שסובר שאסור להעמיד הסכך בדבר המקבל טומאה, שהרי זה כאילו סיכך בדבר המקבל טומאה.

נפקא מינה בין טעמי הפסול דרבי יהודה - בנעץ שפודים של ברזל וסיכך עליהם, שהם קבע, אך זהו מעמיד בדבר המקבל טומאה.

סיכך על גבי יתדות מעל המיטה - כשרה גם לרבי יהודה, שלא פסל אלא אם סמך הסכך על גבי המיטה, מה שאין כן אם סמך הסכך על גבי יתדות, אין הסכך על דבר של עראי, וגם אין המעמיד מקבל טומאה.

סוכה דף כ"ב . יום ה' פרשת עקב כ' מנחם אב תשפ"א

דף כ"ב - ע"א

משנה . סוכה שסככה מועט אלא שאין הפסק ביניהם ג' טפחים - כשרה כל שצילתה מרובה מחמתה.

סכך שקנה אחד עולה וקנה אחד יורד, שלא השווה והשכיב הקנים זה אצל זה, ומתוך כך חמתה מרובה מצילתה - לשמואל כל שאילו היו מסוככים בשווה היה צילתה מרובה מחמתה - כשרה אם אין ביניהם ג' טפחים, שהרי הם כאחד. היו הקנים ברוחב טפח - לרבי כיון שיש על כל קנה שם אהל - אפילו יש בין קנה העולה לקנה היורד ג' טפחים אומרים גוד אחת - השפל והשלך אותו על האויר שתחתיו, והסוכה כשרה.

קורות גג קומה הראשונה ומעליהם קורות גג עליה ורחב טפח ואין עליהם נסרים: אם מכוונות זו תחת זו - טומאה תחת אחת מהם - המונח תחת כל הקורה טמא. טומאה בין התחתונה לעליונה - המונח תחת כל קורה העליונה טמא, אבל המונח תחת קורה התחתונה טהור, שהקורה התחתונה מפסיקה. טומאה מונחת על גבי העליונה - כנגד הטומאה עד לרקיע טמא, אבל למטה מן הקורה טהור. היו התחתונות כנגד הרייח שבין העליונות - טומאה תחת אחת מהם - כל הנמצא בבית טמא, שאומרים בכל העליונות - השליכם בין התחתונות - והרי זה אהל אחד. אבל אם היו פחות מטפח אין אומרים חבטו רמי [-השלך].

דף כ"ב - ע"ב

פתח המבוי שקורה נתונה על כותל אחד ואין מגיעה עד כותל השני, וכן שתי קורות כל אחת על אחד מהכתלים ובאמצע אויר - כל שביניהם כשיעור לבוד כשרה, לתנא קמא שיעור לבוד פחות מג', לרבן שמעון בן גמליאל שיעור לבוד הוא פחות מד'.

קורה המתירה טלטול במבוי צריכה רוחב טפח, ואם אין בה טפח מביא שתי קורות שהן ביחד טפח, ולרבי שמעון בן גמליאל אפילו אינם ביחד טפח די בכך שמרחיקם ואפשר להניח עליהם אריח - שהוא חצי לבינה של ג' טפחים.

שתי קורות שיש בהם ביחד שיעור טפח להתיר המבוי, אחת למעלה ואחת למטה - אם הם תוך ג' ז' לזו רואים העליונה כאילו היא למטה, או התחתונה כאילו היא למעלה, ובלבד שלא תהא העליונה למעלה מעשרים אמה או התחתונה למטה מעשרה טפחים.

היתה חמתה שוה לצילתה למעלה - פסולה, לפי שבארץ תהא החמה הרבה יותר מן הצל.

סוכה שסכך שלה עב מאוד כמין בית עד שאין הכוכבים נראים מתוכה - כשרה, אין זהרורי החמה נראים מתוכה - לבית שמאי פסולה, שאין זו דומה לסוכה, ולבית הלל כשרה.

לעילוי נשמת

הרב החסיד ר' יוסף חיים גרינוואלד ז"ל בן הרב החסיד ר' דוד אליהו נלב"ע כ"א אב ת. נ. צ. ב. ה.

סוכה דף כ"ג . יום ו' פרשת עקב כ"א מנחם אב תשפ"א

דף כ"ג - ע"א

משנה . העושה סוכתו בראש העגלה - אף שמיטלטלת ואינה קבועה כשרה (וי"א פספולה - רש"י דף ז': ד"ה בראש הספינה בשיטת רבן גמליאל, ותוספות דף כ"ג. ד"ה דתניא ע"פ רש"י דף כ"א: ד"ה שאין לה קבע, שלפי רבי יהודה מיטלטלת פסולה, שדירת קבע בעיניו, ור"ת בתוספות דף ז': ד"ה העושה חולק).

העושה סוכתו בראש הספינה: אם אינה יכולה לעמוד ברוח מצויה ביבשה - פסולה, שאפילו דירת עראי אינה יכולה לעמוד ברוח שאינה מצויה ביבשה שהיא רוח מצויה בים - כשרה, אפילו לסובר שצריך סוכת קבע. אינה יכולה לעמוד בפני רוח שאינה מצויה ביבשה - לרבן גמליאל פסולה, שצריך סוכה קבע, לרבי עקיבא כשרה, שצריך סוכת עראי.

העושה סוכתו בראש האילן או על גבי גמל - לתנא דמתניתין (ר' מאיר) כשרה, ומדרבנן אין עולים לה ביום טוב, לרבי יהודה פסולה, שנאמר 'חג הסוכות תעשה לך שבעת ימים' - סוכה הראויה לשבעה שמה סוכה, וכיון שגזרו חכמים שאין עולים לה ביום טוב נמצא שאינה ראויה ליום ראשון.

שתי דופני הסוכה באילן ואחת בידי אדם, או שתיים בידי אדם ואחת באילן - כשרה (לר"מ), ואין עולים לה ביום טוב שמשמש באילן, ג' בידי אדם וא' באילן כשרה (גם לר"י), ועולים לה ביום טוב, כיון שאם ינטל האילן יכולה לעמוד בפני עצמה.

כל דבר שיש בו רוח חיים - לרבי מאיר ורבי יוסי הגלילי אין עושים אותו דופן לסוכה (ולחי למבוי, ופסים לביראות, ואינו

דף כ"ג - ע"ב

בת ישראל שנסאת לכהן והלך בעלה למדינת הים, או שאמר לה הרי זה גיטך שעשה אחת קודם מיתתי - לרבי יהודה אוכלת בתרומה, ואין חוששים למיתה, וכן הוא לרבי מאיר לדעת רבי זירא, אבל לאביי בשיטת ר' מאיר חוששים למיתה ואסורה בתרומה.

הלווקח יין מכותים והגיע ליל שבת או שאין לו כלים להפריש לתוכם, לר' מאיר אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה, עשרה מעשר ראשון, תשעה מעשר שני, ומחלל המעשר שני על מעות שיש לו בתוך ביתו, ואף לאביי שר' מאיר חושש למיתה, מכל מקום אינו חושש לבקיעת הנוד.